

zoo dagen lang door. Ik begreep d'r alles van. De opzichter was door den chef van ons huis omgekocht om hem kaoetsjoek te leveren tegen een deel van de winst, die hij dan zelf op zou strijken buiten de vennootschap om

Maar nu begreep ik, waarom er in de keet bij het gouvernementshuis altijd geranseld en gemarteld werd, zóó konden de negers nooit op tijd zijn met d'r lui tax.

En zoo ging de tijd voorbij en d'r kwam niet genoeg in, en in de keet waren de kinderen ziek of dood, en wat dood was bleef maar liggen, en de vrouwen waren bijna uitgehongerd.

We hadden aan onze factorij ook een winkel, en daar kon je wat drinke, de lui van 't gouvernement kwamen er bijna alle avonden. Ik hoorde ze een avond zegge, dat as de volgende dag voor vier de tax d'r niet was, ze de keet in brand zou steke en als alles goed brandde, zou de deur open gezet worden, en dan zou d'r geschote worde op wat d'r nog levend uit kwam. Toen die lui weg waren, ging ik naar den chef toe, en toen heb ik me opgewonde en 'm uitgevloekt. Ik gaf geen spat om me leve en ik zei 'm, dat de eerste de beste keer dat-i de boot van 't huis weer voor z'n eige gore zaakjes zou gebruiken, en hij was an boord, want hij most zelf altijd mee, dat ik dan de ketel zou late springe.

Hij keek me gemeen an en lachte 's valsch, en treiterde:

„Ik weet nou wel wat me te doen staat.”
Ik vloekte 'm nog eens uit, en liet 'm toen stikke. Den volgenden dag was er voor twaalf nog niets geen kaoetsjoek thuis gebracht en ik begreep wel dat er niks van komme zou en zat al te piekere en te piekere wat d'r nou most gebeure.

Om twaalf uur na tafel slaapt alles een poos da-ginder, en toen 't na den ete stil was, ben ik stiekum naar de keet gegaan en heb 'm opengemaakt. 't Was daarbinne pikdonker en 'k struikelde al dadelijk over 'n dooie, en ik hoorde niks dan steune en

't stonk d'r zóó verschrikkelijk. Maar dáár stond d'r op eene een bij me, en die vertelde, dat ze allemaal maar weg moste, en dadelijk slope ze weg, 't hout in, zoo mager en ellendig als ze ware, met halfdooie kinderen bij zich. En toen alles d'r uit was, dee 'k de deur niet op slot, maar dee 'm zoo dicht, dat mocht 'r nog wat in zitte, dát óók weg kon.

Ik had lol van me werk en ik ging naar de winkel van 't huis en zoop m'n 'n brom in.”

Beyner zweeg even, zweet parelde hem op zijn glimmende voorhoofd, zijn oogen glansden van helsche opwinding. Het meisje zat met open mond den machinist aan te staren, zij was nog bleeker geworden....

Beyner dronk z'n glas leeg, maar het meisje vergat te vragen of hij nog meer nemen zou. Hij smakte, en lekte zich de lippen, dan vervolgde hij:

„Tegen vier uur kwamen de ambtenaren met geweren, ze waren zóó dronken, dat het een heelen tijd duurde voor ze de keet in brand hadden, toen 't eindelijk met veel geschreeuw gebeurd was, wachtten ze daar in de buurt, terwijl een de deur in trapte, ze merkten niet eens, dat-ie al open was geweest.

Ik zat niet ver daar van daan in het bosch, met 'n razende lol, dat er geen van die arme bliksems ten minste van te lijden had. De kerels wachtten en wachtten, en daar kwam niks meer uit de keet. Maar toen er met den rook mee ook vlammen uit de deur sloegen, hoorde ik een vreeslijk gekerm, en ik begreep 't dadelijk, daar was een van die halfdooie wijven blijven liggen, en die was nou bijgekomme, en daar kwam ze naar buiten, gillend.

Ik zie 't nog, ik vergeet 't nooit. Ze had 'n kind in d'r armen en d'r pano brandde an d'r uitgeteerde lijf. Toen kwam de wind en joeg de rookwolken naar mij toe. Ik ruik die schroeilucht, een pest-walm.... En toen hoorde ik schieten, die verdommelingen schoten, en ze brulden als wilde beesten. Een paar kogels floten om me